

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ (ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ)

Γ΄ ΤΑΞΗ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΓΕΛ

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

(Επισημαίνεται ότι οι απαντήσεις που προτείνονται για τα θέματα είναι ενδεικτικές. Κάθε άλλη απάντηση, κατάλληλα τεκμηριωμένη, θεωρείται αποδεκτή.)

ΘΕΜΑ 2 (μονάδες 35)

Ερώτημα 1^ο (μονάδες 15)

1. Σ «Προτού κατηγορήσουμε ... παρουσιάζει το υλικό τους.»
2. Λ «Ακούμε πολλές φορές ... δεν παύουν να μάς χαιρετούν.»
3. Λ «Και το παράξενο είναι ... εμποδίζει την ποιητική κατανόηση.»
4. Σ «Και είναι προτιμότερο να ... μέρα ο πολιτισμένος.»
5. Σ «Γιατί η πρώτη παρεξήγηση εκπορεύεται ... των φαρμάκων.»

Ερώτημα 2^ο (μονάδες 10)

Εφόσον η εμπειρία της συγγραφής ενός βιβλίου είναι, πολύ πιθανόν, να είναι άγνωστη –σε βιωματικό επίπεδο– στον αναγνώστη, η Ζυράννα Ζατέλη χρησιμοποιεί ποιητικό λόγο, ώστε να κάνει πιο κατανοητή - προσιτή την διαδικασία συγγραφής. Συγκεκριμένα:

- Επιλέγει αναλογία για την όλη διαδικασία: οι συγγραφείς ως «πουλιά» στην αρχή και ως «θεριά» στο τέλος, ώστε να υπογραμμιστεί η αλλαγή, η δυσκολία κτλ. της συγγραφής.
- Με τη χρήση των δύο επιμέρους παρομοιώσεων («σαν τα πουλιά που κελαηδούν στα δέντρα» και «σαν τα θεριά που γλείφουν τις πληγές τους») γίνονται πιο ορατές οι προσδοκίες των ίδιων των συγγραφέων στο ξεκίνημα και η έντονη/τραυματική –για τους ίδιους– ολοκλήρωση της πορείας.

Ερώτημα 3^ο (μονάδες 10)

- Στο πρώτο ερώτημα παρατίθενται αυτούσια τα λόγια εκείνου που ρωτά για τον ακριβέστερο χρονικό προσδιορισμό της ολοκλήρωσης της συγγραφής του βιβλίου, εξού και επιλέγονται εισαγωγικά. Λειτουργεί ως παράδειγμα για τα σχετικά ερωτήματα που δέχεται η συγγραφέας.

- Στο δεύτερο ερώτημα διατυπώνεται η προσωπική απορία/προβληματισμός του συγγραφέα και γι' αυτό επιλέγεται και η παρένθεση, ως σημείο στίξης.
- Το πρώτο κείμενο αποτελεί συνέντευξη, συνεπώς θεμιτή είναι η χρήση παραδειγμάτων και η πιο έντονη προφορικότητα. Το δεύτερο είναι στοχαστικό δοκίμιο, άρα αναμενόμενοι είναι οι προβληματισμοί και η προσπάθεια δημιουργίας νοητού διαλόγου με τον αναγνώστη.

ΘΕΜΑ 3 (μονάδες 15)

Οι μαθητές/-τριες θα μπορούσαν να αναφερθούν:

- στην δύσκολη συναισθηματική/υπαρξιακή κατάσταση του ποιητικού υποκειμένου (π.χ. «Έρχονται μέρες που ξεχνάω πώς με λένε» ή/και «και τρέμω μην κοπεί το νήμα» ή /και «στην πάχνη ακόμη της ανωνυμίας».
- στο οξύμωρο της εναλλαγής των εποχών («αψύς Ιούλιος στη μέση του χειμώνα») που προσιδιάζει στην παράδοση, ρευστή συναισθηματική του κατάσταση.
- στις μεταφορές και στην υπερβολή, που οπτικοποιούν τους φόβους και τις αγωνίες («Βλέπω το υφαντό ... τρέμω μην κοπεί το νήμα»).
- στις αναμνήσεις που δίνουν ασφάλεια και ζεστασιά («κι άξαφνα σκάφανδρο ζεστό/στην κιβωτό της μήτρας») αλλά, ωστόσο, δεν καταφέρνουν να έχουν μακροπρόθεσμα θετικά αποτελέσματα, καθώς επιτείνεται η «κακοκαιρία» (εσωτερική και εξωτερική) («Συναγωγές υδάτων υετοί πρόγονοι παγετώνες») και η υπαρξιακή αγωνία επιμένει, όπως δείχνει το «ακόμη» στον τελευταίο στίχο.

Στην απάντηση των μαθητών/τριών δεν αναμένονται οπωσδήποτε τα παραπάνω στοιχεία, και μάλιστα στο σύνολό τους. Ο καθένας/η καθεμία, ανάλογα με τον παραστατικό του/της κύκλο, διαμορφώνει τόσο την προσωπική ερμηνεία του ποιήματος αλλά και, πολύ περισσότερο, τοποθετείται απέναντί του, όπως είναι το ζητούμενο στο β' μέρος.

Σε κάθε περίπτωση θετικά αξιολογούνται η σαφήνεια στην έκφραση και η κατάλληλη σύνδεση α' και β' σκέλους της απάντησης.